Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►B

RÅDETS FØRSTE DIREKTIV

af 24. juli 1973

om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring

(73/239/EØF)

(EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3)

Ændret ved:

		Tidende nr.	side	dato
►M1	Rådets direktiv 76/580/EØF af 29. juni 1976	L 189	13	13.7.1976
►M2	Rådets direktiv 84/641/EØF af 10. december 1984	L 339	21	27.12.1984
►M3	Rådets direktiv 87/343/EØF af 22. juni 1987	L 185	72	4.7.1987
►M4	Rådets direktiv 87/344/EØF af 22. juni 1987	L 185	77	4.7.1987
►M5	Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22. juni 1988	L 172	1	4.7.1988
►M6	Rådets direktiv 90/618/EØF af 8. november 1990	L 330	44	29.11.1990
►M7	Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992	L 228	1	11.8.1992
►M8	Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995	L 168	7	18.7.1995
►M9	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000	L 181	65	20.7.2000
►M10	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002	L 77	17	20.3.2002
►M11	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002	L 35	1	11.2.2003
►M12	Europa-parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF af 9. marts 2005	L 79	9	24.3.2005

Ændret ved:

►A1	Tiltrædelsesakt for Østrig, Finland og Sverige	C 241	21	29.8.1994
	(tilpasset ved Rådets beslutning 95/1/EF, Euratom, EKSF)	L 1	1	1.1.1995
►A2	Tiltrædelsesakt for Grækenland	L 291	17	19.11.1979
►A3	Tiltrædelsesakt for Spanien og Portugal	L 302	23	15.11.1985
►A4	Akt vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union	L 236	33	23.9.2003

NB: I denne konsoliderede udgave forekommer henvisninger til den europæiske regningsenhed og/eller ecuen. Begge skal fra den 1. januar 1999 forstås som henvisninger til euroen — Rådets forordning (EØF) nr. 3308/80 (EFT L 345 af 20.12.1980, s. 1) og Rådets forordning (EF) nr. 1103/97 (EFT L 162 af 19.6.1997, s. 1).

▼B

RÅDETS FØRSTE DIREKTIV

af 24. juli 1973

om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring

(73/239/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2,

under henvisning til den almindelige plan om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden ([1]), særlig afsnit IV C,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ([2]),

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

I medfør af forannævnte almindelige plan er ophævelse af begrænsninger ved oprettelse af agenturer og filialer for så vidt angår virksomheder, der driver direkte forsikring, undergivet samordningen af betingelserne for adgang til og udøvelse af sådan virksomhed; denne samordning skal i første omgang gennemføres for direkte forsikring bortset fra livsforsikring;

for at lette adgangen til og udøvelsen af disse former for forsikringsvirksomhed er det vigtigt at fjerne visse forskelle i de nationale lovgivninger vedrørende tilsyn; for at nå dette mål, samtidig med at der garanteres de sikrede og tredjemænd i alle medlemsstaterne en tilstrækkelig beskyttelse, bør navnlig de bestemmelser samordnes, der vedrører de finansielle garantier, som kræves af forsikringsvirksomheder;

det er nødvendigt at risici klassificeres inden for forsikringsklasser navnlig for at bestemme, hvilke former for virksomhed, der er genstand for en obligatorisk tilladelse, samt størrelsen af den minimumsgarantifond, der fastsættes for den pågældende forsikringsklasse;

visse gensidige forsikringsselskaber bør udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde, da de på grund af deres juridiske status opfylder visse sikkerhedsbetingelser og frembyder særlige finansielle garantier; endvidere vil det være hensigtsmæssigt i flere medlemsstater at udelukke bestemte organer, hvis virksomhed kun omfatter et meget snævert felt, og som vedtægtsmæssigt er begrænset til et bestemt område eller til bestemte personer;

de forskellige lovgivninger indeholder forskellige regler for samtidig udøvelse af sygeforsikring, kredit- og kautionsforsikring samt retshjælpsforsikring med forskelle såvel mellem lovgivningerne indbyrdes som i forhold til andre forsikringsklasser; opretholdelsen af disse forskelle efter ophævelse af begrænsninger i etableringsretten inden for forsikringsklasserne bortset fra livsforsikring vil fortsat lægge hindringer i vejen for etableringsfriheden; dette problem må løses inden for rammerne af en senere samordning, der skal gennemføres i en forholdsvis nær fremtid;

i hver medlemsstat må tilsynet udvides til at omfatte alle de forsikringsklasser, der er omfattet af dette direktiv; dette tilsyn er kun muligt, hvis disse former for virksomhed undergives en administrativ tilladelse; betingelserne for meddelelse og tilbagekaldelse af denne tilladelse må derfor fastsættes nærmere; det er nødvendigt at indføre adgang til domstolsprøvelse af beslutninger om afslag eller tilbagekaldelse;

([1]) EFT nr. 2 af 15. 1. 1962, s. 36/62.
([2]) EFT nr. C 27 af 28. 3. 1968, s. 15.
([3]) EFT nr. 158 af 18. 7. 1967, s. 1.

▼B

de såkaldte transportforsikringer under numrene 4, 5, 6, 7 og 12 i punkt A i bilaget og kreditforsikringerne under numrene 14 og 15 i punkt A i bilaget bør undergives en smidigere ordning på grund af bestandige svingninger inden for vare- og kredittransaktioner;

udarbejdelsen af en fælles metode til beregning af de tekniske reserver er for tiden genstand for en undersøgelse på fællesskabsplan; det synes derfor formålstjenligt at udskyde gennemførelse af samordningen på dette område samt spørgsmål om fastsættelse af anbringelsesmåder og om værdiansættelse af aktiverne til senere direktiver;

det er nødvendigt at forsikringsvirksomhederne ud over tekniske reserver, der er tilstrækkelige til at opfylde indgåede forpligtelser, råder over en supplerende reserve, en såkaldt solvensmargin, i form af frie midler, for at kunne imødegå svingninger i virksomheden; for i den forbindelse at sikre, at de pålagte forpligtelser fastsættes på grundlag af objektive kriterier, der giver virksomheder af samme størrelse de samme konkurrencevilkår, bør det bestemmes, at denne margin dels skal stå i forhold til virksomhedens samlede omsætning og dels skal fastsættes på grundlag af to sikkerhedsindicier, hvoraf det ene bygger på præmierne, det andet på skaderne;

det er nødvendigt at kræve en minimumsgarantifond, hvis størrelse fastsættes på grundlag af risikoens betydning inden for de pågældende forsikringsklasser, dels for at sikre, at virksomhederne allerede ved deres stiftelse råder over tilstrækkelige midler, dels for at garantere, at solvensmarginen i intet tilfælde under udøvelse af virksomheden falder under et sikkerhedsminimum;

det er nødvendigt at fastsætte foranstaltninger for det tilfælde, at virksomhedens finansielle situation skulle udvikle sig således, at det bliver vanskeligt for den at opfylde sine forpligtelser;

de samordnede regler for udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed i Fællesskabet skal principielt finde anvendelse på alle de virksomheder, der gør sig gældende på markedet, og altså ligeledes på agenturer og filialer af virksomheder, hvis vedtægtsmæssige hjemsted ligger uden for Fællesskabet; for så vidt angår tilsynsbestemmelserne bør der dog fastsættes særlige regler for disse agenturer og filialer, da midlerne i de virksomheder hvortil de hører, befinder sig uden for Fællesskabet;

der bør imidlertid åbnes mulighed for en lempelse af disse særlige betingelser uden dog at fravige det princip, at disse virksomheders agenturer og filialer ikke må behandles mere gunstigt end Fællesskabets virksomheder;

visse overgangsbestemmelser er påkrævet for at gøre det muligt navnlig for bestående små og mellemstore virksomheder at tilpasse sig de forskrifter, der skal udstedes af medlemsstaterne til gennemførelse af dette direktiv med forbehold af artikel 53 i traktaten;

det er vigtigt, at den ensartede anvendelse af de samordnede regler sikres, og med henblik herpå at forudse et snævert samarbejde på dette område mellem Kommissionen og medlemsstaterne,

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Afsnit I — Almindelige bestemmelser

▼M2

Artikel 1

1. Dette direktiv vedrører adgang til og udøvelse af selvstændig direkte forsikringsvirksomhed, herunder den i stk. 2 nævnte assistancevirksomhed, udøvet gennem virksomheder, der er etableret på en medlemsstats område, eller som ønsker at etablere sig der.

2. Assistancevirksomhed vedrører assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under befordring eller under fravær fra bopælen eller det faste opholdssted. Den består i mod forudgående præmiebetaling at forpligte sig til omgående at yde den sikrede i henhold til en kontrakt om assistance bistand i de tilfælde og på de betingelser, der er fastsat i

▼M2

kontrakten, når vedkommende kommer i vanskeligheder som følge af en hændelig begivenhed.

Bistanden kan bestå i kontantydelser eller naturalydelser. Naturalydelserne kan også præsteres ved benyttelse af tjenesteyderens eget personale eller materiel.

Assistancevirksomhed omfatter ikke pasning, vedligeholdelse, eftersalgsservice eller blot henvisning til eller tilvejebringelse af bistand ved formidling.

3. Klassifikationen i forsikringsklasser af den i nærværende artikel omhandlede virksomhed er anført i bilaget.

▼B

Artikel 2

Dette direktiv vedrører ikke:

1. Følgende forsikringer:

   a) livsforsikring, d.v.s. navnlig livsbetinget kapitalforsikring, ophørende eller livsvarig livsforsikring, livsforsikring med udbetaling i levende live, livsforsikring med tilbagebetaling af præmier, tontiner, forsikring betalbar ved ægteskab og forsikring betalbar ved fødsel;

   b) livrente:

   c) livsforsikringsselskabernes accessoriske forsikringer, d.v.s. forsikring mod legemsbeskadigelse herunder uarbejdsdygtighed, forsikring mod dødsfald som følge af ulykkestilfælde forsikring mod invaliditet som følge af ulykkestilfælde eller sygdom, såfremt disse forskellige forsikringer tegnes accessorisk til livsforsikring;

   d) forsikringer, der er omfattet af en lovbestemt social sikringsordning;

   e) forsikring, der praktiseres i Irland og Det forenede Kongerige under betegnelsen sygeforsikring, og som indgås for en lang periode og er uopsigelig (»permanent health insurance not subject to cancellation«).

2. Følgende former for virksomhed:

   a) kapitalisationsvirksomhed, således som denne er nærmere fastlagt i de enkelte medlemsstaters lovgivning;

   b) virksomhed, der udøves af forsørgelses- og understøttelsesorganer, hvis ydelsen varierer efter de disponible midler, medens medlemsbidraget udgør et fast beløb;

   c) virksomhed, der udøves af en organisation, der ikke har status som juridisk person, og hvis formål er gensidig sikring af dens medlemmer uden betaling af præmier og uden oprettelse af tekniske reserver;

▼M3

   d) indtil en senere samordning, eksportkreditvirksomhed for statens regning eller med statsgaranti eller de tilfælde, hvor staten står som forsikrer.

▼M2

3. Assistancevirksomhed ved hvilken forpligtelsen er begrænset til de nedenfor anførte former for virksomhed, når disse udøves i forbindelse med en ulykke eller en skade, der rammer et vejkøretøj, og som normalt er sket på området for den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende:

   — reparation på stedet, hvor yderen af sikkerheden i de fleste tilfælde anvender sit eget personale og materiel,

   — transport af køretøjet til det nærmeste eller mest hensigtsmæssige sted, hvor reparation kan foretages, samt eventuel befordring, i

▼M2

almindelighed med samme hjælpekøretøj, af føreren og passagererne til det nærmeste sted, hvorfra de kan fortsætte deres rejse på anden måde,

— såfremt den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende, bestemmer det: transport af det pågældende køretøj, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, til disses bopæl, udgangspunkt eller oprindelige bestemmelsessted inden for den pågældende medlemsstat,

medmindre disse former for virksomhed udøves af en virksomhed, der er omfattet af dette direktiv.

I de tilfælde, der er omhandlet i de to første led, skal betingelsen om, at ulykken eller skaden skal være sket på området for den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende,

a) ikke være opfyldt, når denne er en organisation, som den sikrede er medlem af, og såfremt reparationen eller transporten af køretøjet blot ved forevisning af medlemskortet og uden betaling af tillægspræmie foretages af en tilsvarende organisation i det pågældende land i henhold til en aftale om gensidighed;

b) ikke være til hinder for ydelse af en sådan assistance i Irland og i Det forenede Kongerige af én og samme organisation med virksomhed i begge disse stater.

I det tilfælde, der er omhandlet i tredje led, og såfremt ulykken eller skaden er sket på Irlands område eller, for Det forenede Kongeriges vedkommende, på Nordirlands område, kan køretøjet, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, transporteres til disses bopæl, udgangspunkt eller oprindelige bestemmelsessted inden for det ene eller det andet af disse områder.

Endvidere vedrører dette direktiv ikke assistancevirksomhed, som udøves i forbindelse med en ulykke eller skade, der har ramt et vejkøretøj, og som består i at transportere det pågældende køretøj, der har været udsat for en ulykke eller en skade, uden for storhertugdømmet Luxembourg, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, til disses bopæl, såfremt denne form for virksomhed udøves af Automobile Club du Grand Duché de Luxembourg.

Virksomheder, der er omfattet af dette direktiv, må kun udøve den i dette nummer omhandlede virksomhed, hvis de er godkendt for klasse 18 under litra A i bilaget, dog med forbehold af litra C i nævnte bilag. I dette tilfælde finder nærværende direktiv anvendelse på denne form for virksomhed.

▼B

Artikel 3

▼M10

1. Dette direktiv vedrører ikke de gensidige forsikringsselskaber, der opfylder følgende betingelser:

a) vedtægterne giver mulighed for opkrævning af ekstrabidrag eller nedsættelse af ydelserne

b) virksomheden omfatter ikke ansvarsforsikring, medmindre der er tale om en accessorisk sikring i henhold til punkt C i bilaget, eller kreditforsikring og kaution

c) den årlige præmieindtægt, der opkræves i forbindelse med virksomhed, som omfattes af dette direktiv, overstiger ikke 5 000 000 EUR, og

d) mindst halvdelen af de præmier, der opkræves i forbindelse med virksomhed, som omfattes af dette direktiv, stammer fra fysiske personer, der er deltagere i det gensidige forsikringsselskab.

▼M10

Dette direktiv vedrører ikke virksomheder, der opfylder følgende betingelser:

— virksomheden udøver ingen anden virksomhed, der er omfattet af dette direktiv, end den, der er omhandlet i klasse 18 under punkt A i bilaget

— denne virksomhed udøves udelukkende på lokalt plan og består kun i naturalydelser, og

— de årlige indtægter fra udøvelse af assistancevirksomhed til personer i vanskeligheder overstiger ikke 200 000 EUR.

Denne artikel hindrer dog ikke gensidige forsikringsselskaber i at ansøge om eller bevare godkendelse i henhold til dette direktiv.

▼B

2. Endvidere vedrører dette direktiv ikke gensidige forsikringsselskaber, som med en anden virksomhed af samme art har indgået en aftale, der omfatter fuld genforsikring af de forsikringskontrakter, som de indgår, eller indebærer det overtagende selskabs indtræden i det overdragende selskabs sted ved opfyldelsen af forpligtelser i henhold til de nævnte kontrakter.

I så fald er det overtagende forsikringsselskab dog omfattet af dette direktiv.

Artikel 4

Såfremt deres vedtægsmæssige kompetence ikke ændres, vedrører dette direktiv ikke:

a) *i Tyskland*

= følgende offentligretlige organer med monopol (Monopolanstalten):

1. Badische Gebäudeversicherungsanstalt, Karlsruhe
2. Bayerische Landesbrandversicherungsanstalt, München
3. Bayerische Landestierversicherungsanstalt, Schlachtviehversicherung, München
4. Braunschweigische Landesbrandversicherungsanstalt, Braunschweig
5. Hamburger Feuerkasse, Hamburg
6. Hessische Brandversicherungsanstalt (Hessische Brandversicherungskammer), Darmstadt
7. Hessische Brandversicherungsanstalt, Kassel
8. Hohenzollernsche Feuerversicherungsanstalt, Sigmaringen
9. Lippische Landesbrandversicherungsanstalt, Detmold
10. Nassauische Brandversicherungsanstalt, Wiesbaden
11. Oldenburgische Landesbrandkasse, Oldenburg
12. Ostfriesische Landschaftliche Brandkasse, Aurich
13. Feuersozietät Berlin, Berlin
14. Württembergische Gebäudebrandversicherungsanstalt, Stuttgart.

Den territoriale kompetence anses dog ikke som ændret i tilfælde af en sammenslutning af disse organer, når det nye organ bevarer de sammensluttede organers territoriale kompetence; ligeledes anses kompetencen med hensyn til klasserne ikke som ændret, såfremt et af disse organer for det samme område overtager en eller flere klasser fra et af de omhandlede organer.

= følgende halvstatslige organer:

1. Postbeamtenkrankenkasse
2. Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten;

▼B

b) *i Frankrig*

følgende organer:

1. Caisse départementale des Incendiés des Ardennes
2. Caisse départementale des Incendiés de la Côte d'Or
3. Caisse départementale des Incendiés de la Marne
4. Caisse départementale des Incendiés de la Mause
5. Caisse départementale des Incendiés de la Somme
6. Caisse départementale Grêle du Gers
7. Caisse départementale Grêle de l'Hérault;

c) *i Irland*

Voluntary Health Insurance Board;

d) *i Italien*

la Cassa di Previdenza per l'assicurazione degli sportivi (Sportass).

e) *i Det forenede Kongerige*

the Crown Agents.

▼M2

f) *i Danmark*

Falcks Redningskorps A/S, København.

▼A3

g) *i Spanien*

følgende offentlige organer:

1. Comisaría de Seguro Obligatorio de Viajeros
2. Consorcio de Compensación de Seguros
3. Fondo Nacional de Garantía de Riesgos de la Circulación.

▼B

Artikel 5

I dette direktiv forstås ved:

▼M1

a) regningsenhed: den europæiske regningsenhed (ERE) som fastsat i Kommissionens beslutning nr. 3289/75/EKSF ([1]). Hver gang der i nærværende direktiv henvises til regningsenheden, er den modværdi i national valuta, som skal gælde fra den 31. december hvert år at regne, værdien på den sidste dag i den forudgående oktober måned, for hvilken ERE's modværdier i alle Fællesskabets valutaer foreligger;

▼B

b) kongruens: dækning af forpligtelser, der kan kræves opfyldt i en bestemt valuta ved aktiver, der lyder på, eller som kan realiseres i denne samme valuta;

c) aktivernes lokalisering: tilstedeværelse af rørlige eller faste aktiver inden for en medlemsstat dog uden krav om deponering af rørlige aktiver og uden restriktive foranstaltninger med hensyn til faste aktiver såsom tinglysning af panterettigheder. De aktiver, der består i fordringer, anses som lokaliseret i den medlemsstat, hvor de kan indfries;

([1]) EFT nr. L 327 af 19. 12. 1975, s. 4.

▼M5

d) store risici:

i) risici under forsikringsklasse 4, 5, 6, 7, 11 og 12 i punkt A i bilaget

ii) ►M6 risici under forsikringsklasse 3, 8, 9, 10, 13 og 16 i punkt A i bilaget ◄, når forsikringstageren i erhvervsmæssigt øjemed udøver industri-, handels- eller liberal virksomhed, og risikoen vedrører denne virksomhed

iii) risici under forsikringsklasse 8, 9, 13 og 16 i punkt A i bilaget, for så vidt forsikringstageren ligger over den talmæssige grænse for mindst to af nedenstående tre kriterier:

første etape: indtil 31. december 1992:

— statussum: 12,4 mio ECU

— nettoomsætning: 24 mio ECU

— gennemsnitligt antal ansatte i løbet af regnskabsåret: 500

anden etape: fra 1. januar 1993:

— statussum: 6,2 mio ECU

— nettoomsætning: 12,8 mio ECU

— gennemsnitligt antal ansatte i løbet af regnskabsåret: 250.

Såfremt forsikringstageren indgår i en gruppe af virksomheder, for hvilke der udarbejdes konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med direktiv 83/349/EØF ([1]), gælder ovenstående kriterier for de konsoliderede regnskaber.

Hver medlemsstat har mulighed for til den i nr. iii) omhandlede kategori at tilføje risici, som forsikres af faglige sammenslutninger, joint ventures og ad hoc-sammenslutninger.

▼B

Afsnit II — Regler for virksomheder med vedtægtsmæssigt hjemsted inden for Fællesskabet

Afdeling A: Betingelser for adgang til forsikringsvirksomhed

▼M7

Artikel 6

Adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed er betinget af en forudgående administrativ tilladelse.

Ansøgning om denne tilladelse skal indgives til hjemlandets myndigheder af:

a) selskaber, der etablerer hjemsted på denne medlemsstats område;

b) selskaber, der efter at have modtaget den i første afsnit omhandlede tilladelse udvider deres virksomhed til en hel forsikringsklasse eller til andre forsikringsklasser.

Artikel 7

1. Tilladelsen gælder for hele Fællesskabet. Den giver selskabet ret til at udøve virksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

2. Tilladelsen gives særskilt for hver forsikringsklasse. Den omfatter hele den pågældende klasse, medmindre ansøgeren kun ønsker at dække en del af de risici, der i henhold til punkt A i bilaget hører under denne klasse.

([1]) EFT nr. L 193 af 18. 7. 1983, s. 1.

▼M7

a) Hver medlemsstat har dog mulighed for at meddele tilladelse for de grupper af klasser, der er anført i punkt B i bilaget, idet tilladelsen får den deri fastsatte tilsvarende benævnelse.

b) En tilladelse, der gives for en klasse eller for en gruppe af klasser, omfatter ligeledes dækning af accessoriske risici, der henhører under en anden klasse, såfremt de i punkt C i bilaget fastsatte betingelser er opfyldt.

Artikel 8

1. Hjemlandet kræver, at forsikringsselskaber, der ansøger om tilladelse:

a) antager en af følgende former:

— for Kongeriget Belgien: »société anonyme« — »naamloze vennootschap« — , »société en commandite par actions« — »commanditaire vennootschap op aandelen« — , »association d'assurance mutuelle« — »onderlinge verzekeringsvereniging« — , »société coopérative« — »coöperatieve vennootschap«

— for Kongeriget Danmark: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«

— for Forbundsrepublikken Tyskland: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«

— for Den Franske Republik: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la Sécurité Sociale«, »institution de prévoyance régie par le Code rural«, »mutuelle regie par le Code de la Mutualité«

— for Irland: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«

— for Den Italienske Republik: »società per azioni«, »società cooperativa«, »mutua die assicurazione«

— for Storhertugdømmet Luxembourg: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurance mutuelles«, »société cooperative«

— for Kongeriget Nederlandene: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«

— for Det Forenede Kongerige: »Incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial an Provident Societies Acts«, »societes registered under the Friendly Societies Acts«, »the association of underwriters known as Lloyd's«

— for Den Hellenske Republik: »ανώνυμη εταιρεία«, »αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός«

— for Kongeriget Spanien: »sociedad anónima«, »sociedad mutua«, »sociedad cooperativa«

— for den Portugisiske Republik: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«

▼A1

— for Republikken Østrig: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«

— for Republikken Finland: »keskinäinen vakuutusyhtiö« — »ömsesidigt försäkringsbolag« — , »vakuutusosakeyhtiö« — »försäkringsaktiebolag« — , »vakuutusyhdistys« — »försäkringsförening«

— for Kongeriget Sverige: »försäkringsaktiebolag«, »ömsesidiga försäkringsbolag«, »understödsföreningar«

▼A4

— for Den Tjekkiske Republik: »*akciová společnost*«, »*družstvo*«

— for Republikken Estland: »*aktsiaselts*«

▼A4

— for Republikken Cypern: »*Εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές ή εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο*«

— for Republikken Letland: »*Apdrošināšanas akciju sabiedrība*«, »*Savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība*«

— for Republikken Litauen: »*akcinės bendrovės*«, »*uždarosios akcinės bendrovės*«

— for Republikken Ungarn: »*biztosító részvénytársaság*«, »*biztosító szövetkezet*«, »*biztosító egyesület*«, »*külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe*«

— for Republikken Malta: »*kumpanija pubblika*«, »*kumpanija privata*«, »*fergħa*«, »*Korp ta' l- Assikurazzjoni Rikonnoxxut*«

— for Republikken Polen: »*spółka akcyjna*«, »*towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych*«

— for Republikken Slovenien: »*delniška družba*«, »*družba za vzajemno zavarovanje*«

— for Den Slovakiske Republik: »*akciová spoločnosť*«.

▼M7

Et forsikringsselskab kan ligeledes tage form af et europæisk selskab, når dette bliver indført.

Endvidere kan medlemsstaterne i givet fald oprette selskaber i en offentligretlig form, når disse virksomheders formål er udøvelse af forsikringsvirksomhed på samme vilkår som dem, der gælder for privatretlige selskaber;

b) begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed og dermed direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed;

c) fremlægger en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 9;

d) råder over den i artikel 17, stk. 2, fastsatte minimumsgarantifond;

e) faktisk ledes af personer, der opfylder de foreskrevne krav til hæderlighed og til kvalifikationer eller erhvervserfaring;

▼M9

f) oplyser navn og adresse på den skadebehandlingsrepræsentant, som er udpeget i enhver anden medlemsstat end den, hvor tilladelsen søges, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget, bortset fra fragtførerens ansvar.

▼M8

Foreligger der snævre forbindelser mellem et forsikringsselskab og andre fysiske eller juridiske personer, meddeler de kompetente myndigheder kun deres tilladelse, hvis disse forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

De kompetente myndigheder afslår ligeledes at meddele tilladelse, hvis de hæmmes i varetagelsen af deres tilsynsopgaver på grund af love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som virksomheden har snævre forbindelser med, eller på grund af problemer i forbindelse med anvendelsen heraf.

De kompetente myndigheder kræver, at de finansielle virksomheder meddeler dem de oplysninger, de har behov for, for at myndighederne til enhver tid kan sikre sig, at de i dette stykke omhandlede betingelser stadig er opfyldt.

1a. Medlemsstaterne kræver, at forsikringsselskaber har hovedkontor og vedtægtsmæssigt hjemsted i samme medlemsstat.

▼M7

2. Et selskab, der ansøger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til andre klasser eller til udvidelse af en tilladelse, der kun omfatter en

▼M7

del af de risici, der er omfattet af en klasse, skal fremlægge en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 9.

Det skal endvidere godtgøre, at det råder over den i artikel 16 fastsatte solvensmargen, og, hvis der i henhold til artikel 17, stk. 2, for disse andre klasser kræves en større minimumsgarantifond end tidligere, at det er i besiddelse dette minimum.

3. Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller indfører love eller administrative bestemmelser, der foreskriver godkendelse af vedtægterne og fremlæggelse af alt materiale, der er nødvendigt for den normale gennemførelse af tilsynet.

Medlemsstaterne må dog ikke fastsætte bestemmelser, der foreskriver forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, af tariffer og af formularer og andre trykte dokumenter, som et selskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

Medlemsstaterne må hverken opretholde eller indføre krav om forudgående anmeldelse eller godkendelse af tarifforhøjelser, medmindre sådanne krav er et led i en almindelig priskontrolordning.

Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne underkaster selskaber, der ansøger om eller har fået tilladelse for klasse 18 i punkt A i bilaget, tilsyn med de direkte eller indirekte midler i form af personale og materiel, herunder lægeholdenes kvalifikationer og kvaliteten af det udstyr, de råder over med henblik på at opfylde deres forpligtelser i forbindelse med denne klasse.

4. Ovennævnte bestemmelser kan ikke foreskrive, at ansøgninger om tilladelse behandles under hensyntagen til markedets økonomiske behov.

Artikel 9

Den i artikel 8, stk. 1, litra c), nævnte driftsplan skal indeholde oplysninger eller dokumentation vedrørende:

a) arten af de risici, som selskabet har til hensigt at dække

b) grundprincipperne for genforsikring

c) sammensætningen af minimumsgarantifonden

d) de anslåede omkostninger i forbindelse med opbygningen af administrationen og distributionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler og, hvis de risici, der skal dækkes, henhører under klasse 18 i punkt A i bilaget, de midler, som selskabet råder over med henblik på at yde den lovede assistance

endvidere for de første tre regnskabsår:

e) de anslåede administrationsomkostninger bortset fra omkostninger i forbindelse med administrationens opbygning, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner

f) de anslåede præmier eller bidrag og skadesudgifter

g) den sandsynlige økonomiske stilling

h) de anslåede finansielle midler til dækning af forpligtelser og solvensmargen.

Artikel 10

1. Et forsikringsselskab, der ønsker at etablere en filial på en anden medlemsstats område, meddeler den kompetente myndighed i hjemlandet dette.

2. Medlemsstaterne kræver, at et forsikringsselskab, som ønsker at etablere en filial i en anden medlemsstat, indgiver følgende oplysninger sammen med den i stk. 1 nævnte meddelelse:

a) i hvilken medlemsstat, det har til hensigt at etablere en filial

▼M7

b) en driftsplan, hvori bl. a. angives arten af den påtænkte virksomhed og filialens organisatoriske struktur

c) en adresse i filialmedlemsstaten, hvorfra der kan indhentes, eller hvortil der kan sendes dokumenter, idet den pågældende adresse er den samme adresse som den, hvortil alle meddelelser til den generalbefuldmægtigede sendes

d) navn på filialens generalbefuldmægtigede, som skal have tilstrækkelige beføjelser til at forpligte selskabet over for tredjemand samt til at repræsentere det over for filialmedlemsstatens myndigheder og domstole. Med hensyn til Lloyd's må dette, i tilfælde af eventuelle tvister i filialmedlemsstaten, der hidrører fra indgåede forpligtelser, ikke medføre større vanskeligheder for de sikrede, end hvis tvisterne vedrørte selskaber af sædvanlig type. Med henblik herpå skal den generalbefuldmægtigedes kompetence især omfatte beføjelse til i denne egenskab at give møde i retten som sagsøgt med beføjelse til at forpligte de pågældende forsikringsgivere i Lloyd's.

Hvis forsikringsselskabet agter at lade sin filial dække risiciene i forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget, bortset fra fragtførernes ansvar, skal det fremlægge en erklæring om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i filialmedlemsstaten.

3. Medmindre den kompetente myndighed i hjemlandet henset til den påtænkte etablering har grund til at nære mistillid til den administrative strukturs egnethed, forsikringsselskabets finansielle situation eller de ansvarlige lederes og den generalbefuldmægtigedes hæderlighed og kvalifikationer eller erhvervserfaring, videresender den senest tre måneder efter modtagelsen af alle de i stk. 2 nævnte oplysninger disse til den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten og underretter det berørte forsikringsselskab herom.

Hjemlandets kompetente myndighed attesterer ligeledes, at forsikringsselskabet råder over minimumssolvensmargenen, beregnet i overensstemmelse med artikel 16 og 17.

Nægter den kompetente myndighed i hjemlandet at videresende de i stk. 2 nævnte oplysninger til den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten, skal dette afslag begrundes over for det berørte selskab inden tre måneder efter modtagelsen af samtlige omhandlede oplysninger. Et sådant afslag eller manglende svar kan gøres til genstand for domstolsprøvelse i hjemlandet.

4. Inden forsikringsselskabets filial påbegynder sin virksomhed, har den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten en frist på to måneder fra modtagelsen af de i stk. 3 nævnte oplysninger til i givet fald at meddele hjemlandets kompetente myndighed de vilkår, som begrundet i almene hensyn skal gælde for udøvelsen af denne virksomhed i filialmedlemsstaten.

5. Så snart der foreligger en meddelelse fra den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten eller, hvis denne ikke sender nogen meddelelse, så snart den i stk. 4 nævnte frist er udløbet, kan filialen etableres, og den kan påbegynde sin virksomhed.

6. I tilfælde af ændring af et forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 2, litra b), c), eller d), skal forsikringsselskabet skriftligt meddele de kompetente myndigheder i hjemlandet og i filialmedlemsstaten den pågældende ændring, mindst en måned før ændringen foretages, således at den kompetente myndighed i hjemlandet og i filialmedlemsstaten kan handle i henhold til henholdsvis stk. 3 og stk. 4.

▼B

Artikel 12

Enhver beslutning om afslag skal være klart begrundet og skal meddeles den pågældende virksomhed.

Hver medlemsstat fastsætter adgang til domstolsprøvelse for enhver beslutning om afslag.

▼B

Denne samme adgang til prøvelse fastsættes for det tilfælde, at de kompetente myndigheder ikke har afgivet udtalelse om ansøgningen om tilladelse inden for en frist af seks måneder fra datoen for modtagelsen.

▼M11

Artikel 12a

1. De kompetente myndigheder i den anden berørte medlemsstat høres forud for meddelelse af tilladelse til et forsikringsselskab, der er

a) datterselskab af et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat, eller

b) datterselskab af moderselskabet for et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat, eller

c) kontrolleret af den samme fysiske eller juridiske person, som kontrollerer et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat.

2. Den kompetente myndighed i en berørt medlemsstat, som er ansvarlig for tilsynet med kreditinstitutter eller investeringsselskaber, høres forud for meddelelse af tilladelse til et forsikringsselskab, der er

a) datterselskab af et kreditinstitut eller investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet, eller

b) datterselskab af moderselskabet for et kreditinstitut eller investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet, eller

c) kontrolleret af den samme fysiske eller juridiske person, som kontrollerer et kreditinstitut eller investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet.

3. De i stk. 1 og 2 omhandlede relevante kompetente myndigheder hører navnlig hinanden ved vurdering af aktionærernes egnethed samt af omdømme og erfaring hos de personer, som deltager i ledelsen i en anden enhed i samme gruppe. De meddeler hinanden alle oplysninger vedrørende aktionærernes egnethed og det ledende personales omdømme og erfaring, som har relevans for de andre berørte kompetente myndigheder, såvel med henblik på meddelelse af tilladelse som på den løbende vurdering af overholdelsen af betingelserne for udøvelsen af virksomhed.

▼B

Afdeling B: Betingelser for udøvelse af forsikringsvirksomhed

▼M7

Artikel 13

1. Ansvaret for det finansielle tilsyn med et forsikringsselskab, herunder tilsyn med den virksomhed, det udøver gennem filialer og som led i præstation af tjenesteydelser, henhører udelukkende under hjemlandets kompetence.

2. Det finansielle tilsyn dækker forsikringsselskabets samlede virksomhed og omfatter navnlig kontrol med selskabets solvens og oprettelsen af forsikringsmæssige hensættelser og de aktiver, der medgår til dækning heraf i overensstemmelse med de regler og den praksis, der gælder i hjemlandet, i henhold til bestemmelser, der er vedtaget på fælleskabssniveau.

Har de pågældende selskaber tilladelse til at dække de risici, der er klassificeret i klasse 18 i punkt A i bilaget, omfatter tilsynet også kontrol med de tekniske midler, som selskabet råder over for at kunne udføre de assistanceopgaver, det har påtaget sig, dersom hjemlandets lovgivning foreskriver kontrol med disse midler.

3. Hjemlandets kompetente myndigheder kræver, at der i alle forsikringsselskaber findes en tilfredsstillende administrativ og regnskabsmæssig praksis og fyldestgørende interne kontrolprocedurer.

▼M7

Artikel 14

Når et forsikringsselskab, der har fået tilladelse i en medlemsstat, udøver sin virksomhed gennem en filial i en anden medlemsstat, skal filialmedlemsstaten sørge for, at hjemlandets kompetente myndigheder efter forudgående meddelelse herom til filialmedlemsstatens kompetente myndigheder, selv eller ved personer, de bemyndiger hertil, på stedet kan kontrollere de oplysninger, der er nødvendige for det finansielle tilsyn med selskabet. Filialmedlemsstatens kompetente myndigheder kan deltage i denne kontrol.

Artikel 15

1. Hjemlandet pålægger ethvert forsikringsselskab at afsætte tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser i forhold til dets samlede virksomhed.

Størrelsen af disse forsikringsmæssige hensættelser opgøres efter de regler, der er fastsat i direktiv 91/674/EØF.

2. Hjemlandet forlanger af ethvert forsikringsselskab, at dets forsikringsmæssige hensættelser vedrørende den samlede virksomhed er dækket af kongruente aktiver i overensstemmelse med artikel 6 i direktiv 88/357/EØF. For så vidt angår risici, der består i Fællesskabet, skal disse aktiver befinde sig dér. Medlemsstaterne kræver ikke af forsikringsselskaberne, at deres aktiver skal befinde sig i en bestemt medlemsstat. Hjemlandet kan dog lempe reglerne for aktivernes lokalisering.

3. Hvis hjemlandet tillader, at de forsikringsmæssige hensættelser dækkes af tilgodehavender hos genforsikrere, fastsætter det den tilladte procentdel. Det kan i så fald ikke stille krav om, hvor disse tilgodehavender skal befinde sig.

Artikel 15a

1. Medlemsstaterne kræver, at forsikringsselskaber, der har hjemsted på deres område, og som dækker risici, der er klassificeret i klasse 14 i punkt A i bilaget, i det følgende benævnt »kreditforsikring«, skal oprette udjævningshensættelser (en udligningsreserve), som skal dække et eventuelt teknisk tab eller en skadesprocent, der er højere end gennemsnittet inden for denne forsikringsklasse ved afslutningen af regnskabsåret.

2. Udjævningshensættelserne skal beregnes efter de regler, som hjemlandet fastsætter, ifølge en af de fire metoder, der er anført i punkt D i bilaget, og som betragtes som ækvivalente.

3. Op til de beløb, der er beregnet ifølge metoderne i punkt D i bilaget, medregnes udjævningshensættelserne ikke i solvensmargenen.

4. Medlemsstaterne kan fritage forsikringselskaber, der har hjemsted på deres område, fra kravet om oprettelse af udjævningshensættelser for kreditforsikringsklassen, hvis deres indtægt fra præmier og bidrag i denne klasse udgør mindre end 4 % af den samlede præmie og bidragsindtægt og mindre end 2 500 000 ECU.

▼M10

Artikel 16

1. Hver medlemsstat pålægger hvert forsikringsselskab, hvis vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende på dens område, til enhver tid at råde over en i forhold til dets samlede virksomhed tilstrækkelig faktisk solvensmargen, der mindst svarer til kravene i dette direktiv.

2. Den faktiske solvensmargen består af forsikringsselskabets formue fri for enhver påregnelig forpligtelse og med fradrag af immaterielle værdier, herunder:

a) den indbetalte aktiekapital eller, for gensidige forsikringsselskaber, den faktiske grundfond plus eventuelle medlemskonti, forudsat at disse konti opfylder alle følgende kriterier:

▼M10

i) Vedtægterne fastsætter, at betalinger fra disse konti til medlemmerne kun kan foretages, hvis den faktiske solvensmargen ikke herved falder under det krævede niveau eller, efter selskabets opløsning, hvis hele selskabets øvrige gæld er afviklet.

ii) Vedtægterne fastsætter, for så vidt angår de i nr. i) omhandlede betalinger, når disse sker af andre årsager end individuelle medlemsophør, at de kompetente myndigheder underrettes herom mindst en måned i forvejen, og at de inden for denne frist kan forbyde betalingen.

iii) De relevante bestemmelser i vedtægterne kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvending mod ændringen, jf. dog kriterierne i nr. i) og ii)

b) lovmæssige og frie reserver, der ikke modsvarer forpligtelser

c) det udbytte eller tab efter fradrag af dividende, der skal betales.

Den faktiske solvensmargen reduceres med forsikringsselskabets direkte besiddelse af egne aktier.

For de forsikringsselskaber, der diskonterer eller reducerer deres forsikringsmæssige hensættelser til endnu ikke afviklede skader for at tage hensyn til investeringsafkast som tilladt ved artikel 60, stk. 1, litra g), i Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 om forsikringsselskabers årsregnskaber og konsoliderede regnskaber [1], reduceres den faktiske solvensmargen med forskellen mellem de udiskonterede forsikringsmæssige hensættelser eller forsikringsmæssige hensættelser før reduktion som oplyst i noterne til regnskabet og de diskonterede eller forsikringsmæssige hensættelser efter reduktion. Denne tilpasning foretages for alle risici i punkt A i bilaget, bortset fra de risici, der er anført under klasse 1 og 2. For andre klasser end 1 og 2 er der ikke behov for justering for diskontering af annuiteter, der indgår i de forsikringsmæssige hensættelser.

▼M11

Fra den faktiske solvensmargen fratrækkes også følgende komponenter:

a) kapitalinteresser, som forsikringsselskaber har i:

— forsikringsselskaber som omhandlet i artikel 6 i dette direktiv, artikel 6 i Rådets første direktiv 79/267/EØF af 5. marts 1979 om samordning af de administrativt og ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte livsforsikringsvirksomhed [2] eller artikel 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF [3]

— genforsikringsselskaber som omhandlet i artikel 1, litra c), i direktiv 98/78/EF

— forsikringsholdingselskaber som omhandlet i artikel 1, litra i), i direktiv 98/78/EF

— kreditinstitutter og finansieringsinstitutter som omhandlet i artikel 1, nr. 1 og 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF [4]

— investeringsselskaber og finansieringsinstitutter som omhandlet i artikel 1, nr. 2, i direktiv 93/22/EØF [5] og artikel 2, nr. 4 og 7, i direktiv 93/6/EØF [6]

---

[1] EFT L 374 af 31.12.1991, s. 7.
[2] EFT L 63 af 13.3.1979, s. 1. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/12/EF (EFT L 77 af 20.3.2002, s. 11).
[3] EFT L 330 af 5.12.1998, s. 1.
[4] EFT L 126 af 26.5.2000, s. 1. Ændret ved direktiv 2000/28/EF (EFT L 275 af 27.10.2000, s. 37).
[5] EFT L 141 af 11.6.1993, s. 27. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF (EFT L 290 af 17.11.2000, s. 27).
[6] EFT L 141 af 11.6.1993, s. 1. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/33/EF (EFT L 204 af 21.7.1998, s. 29).

▼M11

b) hver af følgende komponenter, som forsikringsselskabet besidder i enheder som defineret i litra a), hvori det har en kapitalinteresse:

— instrumenter som nævnt i stk. 3

— instrumenter som nævnt i artikel 18, stk. 3, i direktiv 70/267/EØF

— efterstillede fordringer og instrumenter som nævnt i artikel 35 og artikel 36, stk. 3, i direktiv 2000/12/EF.

Besiddes der midlertidigt aktier i et andet kreditinstitut, investeringsselskaber, finansieringsinstitut, forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskab som led i en finansiel bistandstransaktion med henblik på at rekonstruere og redde denne enhed, kan den kompetente myndighed fravige bestemmelserne om fradrag i fjerde afsnit, litra a) og b).

Som et alternativ til fratrækning af de komponenter i fjerde afsnit, litra a) og b), som forsikringsselskaberne besidder i kreditinstitutter, investeringsselskaber og finansieringsinstitutter, kan medlemsstaterne tillade deres forsikringsselskaber mutatis mutandis at anvende metode 1, 2 eller 3 i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat ([1]). Metode 1 (»regnskabskonsolidering«) anvendes kun, hvis den kompetente myndighed er overbevist om niveauet for integreret ledelse og intern kontrol for så vidt angår de enheder, der vil være omfattet af konsolideringen. Den valgte metode skal anvendes konsekvent over tid.

Med hensyn til beregning af solvensmargenen som omhandlet i dette direktiv kan medlemsstaterne dog fastsætte, at forsikringsselskaber, der er underlagt supplerende tilsyn i overensstemmelse med direktiv 98/78/EF eller supplerende tilsyn i overensstemmelse med direktiv 2002/87/EF, kan undlade at fradrage de komponenter i fjerde afsnit, litra a) og b), som de besidder i kreditinstitutter, investeringsselskaber, finansieringsinstitutter, forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller forsikringsholdingselskaber, der er omfattet af det supplerende tilsyn.

Ved kapitalinteresser med henblik på det i dette stykke omhandlede fradrag af kapitalinteresser forstås kapitalinteresser som omhandlet i artikel 1, litra f), i direktiv 98/78/EF.

▼M10

3. Den faktiske solvensmargen kan også bestå af følgende:

a) kumulative præferenceaktier og ansvarlig indskudskapital op til 50 % af det mindste af beløbene for den faktiske solvensmargen og for den obligatoriske solvensmargen, hvoraf ansvarlig indskudskapital med fast løbetid eller kumulative præferenceaktier med fast løbetid højst må udgøre 25 %, forudsat at der i tilfælde af forsikringsselskabets konkurs eller likvidation findes bindende aftaler om, at ansvarlig indskudskapital eller præferenceaktier efterstilles alle andre fordringer og først fyldestgøres, når al anden udestående gæld er betalt.

For ansvarlig indskudskapital skal følgende betingelser ligeledes være opfyldt:

i) Kun faktisk indbetalte midler tages i betragtning.

ii) For indskudskapital med fast løbetid skal den oprindelige løbetid være mindst fem år. Senest et år inden tilbagebetalingsdatoen forelægger forsikringsselskabet med henblik på godkendelse de kompetente myndigheder en plan over, hvorledes den faktiske solvensmargen vil blive fastholdt på eller bragt op på det krævede niveau ved løbetidens udløb, medmindre den andel, den ansvarlige indskudskapital kan udgøre af den faktiske solvensmargen, nedsættes gradvis i løbet af mindst de sidste fem år inden den aftalte tilbagebetalingsdag. De kompetente

([1]) EUT L 35 af 11.2.2003.

▼M10

myndigheder kan give tilladelse til anticiperet tilbagebetaling af sådanne midler, når anmodning herom indgives af det emitterende forsikringsselskab, og dets faktiske solvensmargen ikke derved falder under det krævede niveau.

iii) For indskudskapital, for hvilken der ikke er fastsat nogen løbetid, skal der gælde et opsigelsesvarsel på fem år, medmindre indskudskapitalen ikke længere medregnes som en komponent af den faktiske solvensmargen, eller medmindre de kompetente myndigheders forudgående samtykke specielt kræves for tilbagebetaling før tiden. I sidstnævnte tilfælde underretter forsikringsselskabet mindst seks måneder inden datoen for den foreslåede tilbagebetaling de kompetente myndigheder med angivelse af den faktiske solvensmargen og den obligatoriske solvensmargen før og efter denne tilbagebetaling. De kompetente myndigheder giver kun tilladelse til tilbagebetaling, hvis forsikringsselskabets faktiske solvensmargen ikke derved falder under det krævede niveau.

iv) Låneaftalen må ikke indeholde nogen klausul om, at gælden under nærmere angivne omstændigheder, bortset fra likvidation af forsikringsselskabet, skal tilbagebetales inden de aftalte forfaldsdatoer.

v) Låneaftalen kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvendinger mod ændringen

b) værdipapirer med ubestemt løbetid og andre instrumenter — herunder andre kumulative præferenceaktier end de i litra a) omhandlede — op til 50 % af det mindste af beløbene for den faktiske solvensmargen og for den obligatoriske solvensmargen for alle værdipapirer og al den ansvarlige indskudskapital, der er omhandlet i litra a), forudsat at de opfylder følgende betingelser:

i) De må ikke kunne tilbagebetales på ihændehaverens initiativ eller uden den kompetente myndigheds forhåndsgodkendelse.

ii) Aftaler i forbindelse med gældsstiftelsen skal give forsikringsselskabet mulighed for at udskyde betaling af renter af gælden.

iii) Långiverens krav mod forsikringsselskabet skal efterstilles al anden ikke efterstillet gæld.

iv) De for udstedelsen af værdipapirerne gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke betalte renter skal kunne medgå til dækning af tabene, samtidig med at forsikringsselskabet skal kunne fortsætte sin virksomhed.

v) Kun faktisk indbetalte beløb må tages i betragtning.

4. Efter ansøgning og dokumentation herfor fra selskabet rettet til den kompetente myndighed i hjemlandet og med denne kompetente myndigheds indforståelse kan den faktiske solvensmargen også bestå af følgende:

a) halvdelen af den ikke indbetalte aktiekapital eller grundfond, når den indbetalte del udgør 25 % af denne kapital eller fond, højst med et beløb svarende til 50 % af det mindste af beløbene for den faktiske solvensmargen og for den obligatoriske solvensmargen

b) ekstrabidrag, som gensidige og gensidiglignende forsikringsselskaber med variable bidrag kan kræve af deltagerne i løbet af et regnskabsår, med et beløb på indtil halvdelen af forskellen mellem de maksimale bidrag og de faktisk opkrævede bidrag; disse mulige ekstrabidrag kan dog ikke dække mere end 50 % af det mindste af beløbene for den faktiske solvensmargen og for den obligatoriske solvensmargen. De kompetente nationale myndigheder fastlægger betingelserne for tilladelse til ekstrabidrag

c) de skjulte nettoreserver, der er opstået som følge af ansættelsen af aktiver, i det omfang sådanne skjulte nettoreserver ikke har karakter af et undtagelsestilfælde.

▼M10

5. De ændringer af stk. 2, 3 og 4, som foretages for at tage hensyn til en udvikling, der begrunder en teknisk tilpasning af de elementer, der kan indgå i den faktiske solvensmargen, vedtages efter proceduren i artikel 2 i Rådets direktiv 91/675/EØF ([1]).

Artikel 16a

1. Den obligatoriske solvensmargen bestemmes i forhold til enten det årlige præmie- eller bidragsbeløb eller til gennemsnittet af skader i de sidste tre regnskabsår.

Såfremt forsikringsselskaber hovedsagelig kun dækker en eller flere af følgende risici: kredit-, storm-, hagl- og frostrisici, tages der dog hensyn til de sidste syv regnskabsår som referenceperiode for gennemsnittet af skader.

2. Med forbehold af artikel 17 skal den obligatoriske solvensmargens størrelse være lig med det højeste af de to resultater, der er anført i stk. 3 og 4.

3. Præmiegrundlaget skal være den største af følgende størrelser: bruttoværdien af de tegnede præmier eller bidrag som beregnet nedenfor eller bruttoværdien af de optjente præmier eller bidrag.

Præmier eller bidrag for klasserne 11, 12 og 13 i punkt A i bilaget forøges med 50 %.

De præmier eller bidrag, inklusive accessoriske tillæg, der indgår i direkte forsikringsforretning i løbet af det sidste regnskabsår, lægges sammen.

Hertil lægges beløbet for de præmier, der er overtaget for al genforsikring i løbet af det sidste regnskabsår.

Herfra fradrages det samlede beløb for de i løbet af det sidste regnskabsår annullerede præmier eller bidrag samt det samlede beløb for skatter og afgifter på de præmier og bidrag, der indgår i den samlede indtægt.

Efter at have delt det således fremkomne beløb i to rater, af hvilke den første går op til 50 000 000 EUR, og den anden omfatter det resterende beløb, beregnes brøkdele på henholdsvis 18 og 16 % af disse rater og lægges sammen.

Den således beregnede sum multipliceres med det forhold, der for summen af de sidste tre regnskabsår består mellem størrelsen af de forsikringsydelser, der påhviler virksomheden efter fradrag af inddrivelige beløb i forbindelse med genforsikring, og forsikringsydelsernes bruttobeløb; dette forhold kan i intet tilfælde være lavere end 50 %.

Med de kompetente myndigheders godkendelse kan der benyttes statistiske metoder til at fordele præmierne eller bidragene med hensyn til klasserne 11, 12 og 13.

4. Skadesgrundlaget beregnes på følgende måde, idet skadeserstatninger, hensættelser og regresbeløb forhøjes med 50 % for så vidt angår klasserne 11, 12 og 13 i punkt A i bilaget.

De beløb for skader, der er udbetalt i direkte forsikring (uden fradrag af skader, som påhviler cessionarer og retrocessionarer) i løbet af de i stk. 1 omhandlede perioder, lægges sammen.

Hertil lægges det beløb for skader, der er udbetalt i løbet af de samme perioder for forpligtelser, der er overtaget i genforsikring eller retrocession, og beløbet for de hensættelser til endnu ikke afviklede skader, der er fastlagt ved slutningen af det sidste regnskabsår for såvel direkte forretninger som for de ved genforsikring overtagne forpligtelser.

Herfra fradrages de regresbeløb, der er indgået i løbet af de i stk. 1 omhandlede perioder.

([1]) EFT L 374 af 31.12.1991, s. 32.

▼M10

Herfra fradrages beløbet for hensættelser til endnu ikke afviklede skader, som er fastlagt ved begyndelsen af det andet regnskabsår, der går forud for det sidst afsluttede regnskabsår, for såvel direkte forretninger som for de ved genforsikring overtagne forpligtelser. Hvis referenceperioden efter stk. 1 er syv år, fradrages beløbet for hensættelser til endnu ikke afviklede skader, som er fastlagt ved begyndelsen af det sjette regnskabsår, der går forud for det sidst afsluttede regnskabsår.

Efter at have delt tredjedelen eller syvendedelen af det således fremkomne beløb, alt efter referenceperioden i overensstemmelse med stk. 1, i to rater, af hvilke den første går op til 35 000 000 EUR, og den anden omfatter det resterende beløb, beregnes brøkdele på henholdsvis 26 og 23 % af disse rater og lægges sammen.

Den således beregnede sum multipliceres med det forhold, der for summen af de sidste tre regnskabsår består mellem størrelsen af de forsikringsydelser, der påhviler virksomheden efter fradrag af inddrivelige beløb i forbindelse med genforsikring, og forsikringsydelsernes bruttobeløb; dette forhold kan i intet tilfælde være lavere end 50 %.

Med de kompetente myndigheders godkendelse kan der benyttes statistiske metoder til at fordele skadeserstatninger, hensættelser og regresbeløb med hensyn til klasserne 11, 12 og 13. For de risici, der er anført under klasse 18 i punkt A i bilaget, er beløbet for udbetalte skader, som anvendes til beregningen af skadesgrundlaget, forsikringsselskabets omkostninger for ydet bistand. Disse omkostninger beregnes i overensstemmelse med hjemlandets bestemmelser.

5. Hvis den obligatoriske solvensmargen som beregnet i stk. 2, 3 og 4 er lavere end den obligatoriske solvensmargen for det foregående år, er den obligatoriske solvensmargen mindst lig med den obligatoriske solvensmargen for det foregående år multipliceret med forholdet mellem de forsikringsmæssige hensættelser til endnu ikke afviklede skader ved slutningen af det sidste regnskabsår og de forsikringsmæssige hensættelser til endnu ikke afviklede skader ved begyndelsen af det sidste regnskabsår. Som led i disse beregninger beregnes de forsikringsmæssige hensættelser som et nettobeløb af genforsikring, men forholdet må aldrig være højere end én.

6. De brøkdele, der anvendes på de i stk. 3, sjette afsnit, og stk. 4, sjette afsnit, nævnte rater, nedsættes til en tredjedel for sygeforsikring, der teknisk fungerer på lignende måde som livsforsikring, såfremt:

a) de opkrævede præmier beregnes på grundlag af sygelighedstavler efter de matematiske metoder, der anvendes i forsikring

b) der oprettes en alderdomsreserve

c) der opkræves et præmietillæg for at skabe en sikkerhedsmargin af en passende størrelse

d) forsikringsselskabet senest kan opsige kontrakten før udløbet af det tredje forsikringsår

e) kontrakten åbner mulighed for at hæve præmierne eller nedsætte ydelserne selv for løbende kontrakter.

Artikel 17

1. En tredjedel af den obligatoriske solvensmargen som fastsat i artikel 16a udgør garantifonden. Den består af de bestanddele, der er nævnt i artikel 16, stk. 2 og 3 og — med samtykke fra hjemlandets kompetente myndighed — stk. 4, litra c).

2. Garantifonden skal være på mindst 2 000 000 EUR. Hvis alle eller nogle af de risici, der er angivet i en af klasserne 10-15 i punkt A i bilaget, er forsikrede, skal den dog være på mindst 3 000 000 EUR.

Hver medlemsstat kan træffe bestemmelse om, at minimumsgarantifonden reduceres med en fjerdedel for gensidige selskaber og selskaber af gensidiglignende karakter.

▼M10

Artikel 17a

1. De beløb i euro, der er fastsat i artikel 16a, stk. 3 og 4, og i artikel 17, stk. 2, justeres årligt og første gang den 20. september 2003 for at tage hensyn til ændringerne i det europæiske forbrugerprisindeks, der omfatter alle medlemsstater og offentliggøres af Eurostat.

Beløbene tilpasses automatisk ved at forhøje grundbeløbet med den procentændring i nævnte indeks, der er sket i perioden mellem dette direktivs ikrafttræden og undersøgelsestidspunktet, og afrundes opad til et multiplum af 100 000 EUR.

Hvis ændringen siden sidste tilpasning er mindre end 5 %, foretages ingen tilpasning.

2. Kommissionen underretter hvert år Europa-Parlamentet og Rådet om undersøgelsen og de tilpassede beløb, der er nævnt i stk. 1.

▼M7

Artikel 18

1. Medlemsstaterne fastsætter ingen regler for valget af de aktiver, der ikke medgår til dækningen af de forsikringsmæssige hensættelser i henhold til artikel 15.

2. Med forbehold af artikel 15, stk. 2, artikel 20, stk. 1, 2, 3 og 5, og artikel 22, stk. 1, sidste afsnit, afstår medlemsstaterne fra at begrænse den frie rådighed over de rørlige og faste aktiver, der indgår i de tilladte forsikringsselskabers formue.

3. Stk. 1 og 2 er ikke til hinder for de foranstaltninger, som medlemsstaterne er berettigede til at træffe i deres egenskab af ejere af eller deltagere i de pågældende selskaber, under beskyttelse af de sikredes interesser.

▼M2

Artikel 19

1. Hver medlemsstat pålægger de virksomheder, der har deres vedtægtsmæssige hjemsted på dens område, hvert år at aflægge beretning om deres samlede virksomhed, deres finansielle situation, deres solvens og, hvad angår dækning af de risici, der er klassificeret under litra A, nr. 18, i bilaget, om de øvrige midler, de råder over til opfyldelse af deres forpligtelser, for så vidt medlemsstatens lovgivning foreskriver tilsyn med disse midler.

▼M3

1a. For så vidt angår kreditforsikring skal virksomheden give tilsynsmyndigheden adgang til regnskabsmateriale, hvori både de tekniske resultater og de tekniske reserver i forbindelse med denne virksomhed er opført.

▼M7

2. Medlemsstaterne kræver af de forsikringsselskaber, der har deres hjemsted på deres område, at de regelmæssigt fremlægger materiale, der er nødvendigt for udøvelsen af tilsynet, samt statistisk materiale. De kompetente myndigheder sender hinanden det materiale og de oplysninger, der har relevans for udøvelsen af tilsynet.

3. Hver medlemsstat træffer alle passende foranstaltninger med henblik på, at de kompetente myndigheder har de nødvendige beføjelser og midler til at føre tilsyn med virksomheden i forsikringsselskaber, der har hjemsted på deres område, herunder virksomhed, der udøves uden for dette område i overensstemmelse med Rådets direktiver vedrørende denne virksomhed, og med henblik på disses gennemførelse.

Disse beføjelser og midler skal bl. a. give de kompetente myndigheder mulighed for:

a) at skaffe sig indgående viden om selskabets situation og samlede virksomhed, navnlig

▼M7

— ved indhentning af oplysninger eller rekvirering af dokumentation vedrørende forsikringsvirksomheden

— ved kontrol på stedet i det pågældende selskabs forretningslokaler

b) at træffe tilstrækkelige og nødvendige foranstaltninger over for selskabet, dets ledelse eller de personer, som kontrollerer selskabet, for at sikre, at selskabets virksomhed er i overensstemmelse med de love og administrative bestemmelser, som selskabet skal overholde i de forskellige medlemsstater, og især i overensstemmelse med driftsplanen, dersom denne er obligatorisk, samt for at undgå eller fjerne uregelmæssigheder, der vil kunne bringe de sikredes interesser i fare

c) at sikre gennemførelsen af disse foranstaltninger, om nødvendigt gennem tvangsforanstaltninger og i givet fald ved rettens hjælp.

Medlemsstaterne kan ligeledes fastsætte, at de kompetente myndigheder skal have mulighed for at indhente alle oplysninger vedrørende forsikringsaftaler, som mæglerne er i besiddelse af.

Artikel 20

1. Hvis et selskab ikke efterkommer bestemmelserne i artikel 15, kan den kompetente myndighed i selskabets hjemland forbyde den frie rådighed over aktiverne efter at have underrettet de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor risiciene består.

2. Med henblik på genoprettelse af den finansielle situation i et selskab, hvis solvensmargen ikke længere udgør det minimum, der er foreskrevet i ►M10 artikel 16a ◄ kræver den kompetente myndighed i hjemlandet en genoprettelsesplan, der skal forelægges den til godkendelse.

Den kompetente myndighed kan undtagelsesvis, hvis den er af den opfattelse, at selskabets finansielle situation vil forværres yderligere, desuden begrænse eller forbyde den frie rådighed over selskabets aktiver. Den underretter da myndighederne i de andre medlemsstater, på hvis område selskabet udøver sin virksomhed, om alle trufne foranstaltninger, og disse myndigheder træffer på den første myndigheds anmodning de samme foranstaltninger som denne.

3. Hvis solvensmargenen ikke længere når den i artikel 17 definerede garantifond, kræver den kompetente myndighed i hjemlandet af selskabet en kortfristet finansieringsplan, der skal forelægges den til godkendelse.

Den kan endvidere begrænse eller forbyde den frie rådighed over selskabets aktiver. Den underretter myndighederne i de medlemsstater, på hvis område selskabet udøver virksomhed, herom, og disse træffer på dens anmodning de samme foranstaltninger.

4. I de i stk. 1, 2 og 3 omhandlede tilfælde kan de kompetente myndigheder desuden træffe alle egnede foranstaltninger til beskyttelse af de sikredes interesser.

5. Hver medlemsstat vedtager de bestemmelser, der er nødvendige for, at den i de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, 2 og 3, på anmodning af selskabets hjemland og i overensstemmelse med sin nationale lovgivning kan forbyde den frie rådighed over de aktiver, der befinder sig på dens område; hjemlandet skal angive, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

▼M10

Artikel 20a

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at stille krav om en finansiel genopretningsplan for de forsikringsselskaber, hvor de kompetente myndigheder finder, at forsikringstagernes rettigheder er i fare. Den finansielle genopretningsplan skal for de følgende tre regnskabsår mindst indeholde oplysninger eller dokumentation vedrørende:

a) anslåede administrationsomkostninger, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner

▼M10

b) en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed, overtagelse af genforsikring og afgivelse i genforsikring

c) en prognosticeret balance

d) skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af forpligtelser og den obligatoriske solvensmargen

e) den generelle genforsikringspolitik.

2. Når forsikringstagernes rettigheder er i fare, fordi forsikringsselskabets finansielle situation forværres, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at pålægge et forsikringsselskab at have en højere obligatorisk solvensmargen for at sikre, at selskabet er i stand til at opfylde solvenskravene i den nærmeste fremtid. Niveauet for denne højere obligatoriske solvensmargen baseres på den i stk. 1 omhandlede finansielle genopretningsplan.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at nedjustere alle de elementer, der kan indgå i den faktiske solvensmargen, særlig når der har været en betydelig ændring i disse elementers markedsværdi siden udgangen af det foregående regnskabsår.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at mindske reduktionen, på basis af genforsikring, af solvensmargenen som bestemt i artikel 16a, når:

a) karakteren eller kvaliteten af en genforsikringskontrakt er ændret betydeligt siden det foregående regnskabsår

b) der ikke er nogen risikooverførsel eller kun en ubetydelig risikooverførsel inden for rammerne af genforsikringskontrakten.

5. Hvis de kompetente myndigheder har krævet en finansiel genopretningsplan for forsikringsselskabet i henhold til stk. 1, skal førstnævnte afstå fra at udstede godkendelsescertifikat i henhold til artikel 10, stk. 3, afsnit 2, i dette direktiv, artikel 16, stk. 1, i Rådets direktiv 88/357/EØF (andet skadesforsikringsdirektiv) ([1]) og artikel 12, stk. 2, i Rådets direktiv 92/49/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv) ([2]), så længe de er af den opfattelse, at forsikringstagernes rettigheder er i fare, jf. stk. 1.

▼B

Artikel 21

1. Hver medlemsstat tillader, at de tilladte virksomheder helt eller delvis overdrager deres forsikringsbestand, såfremt den overtagende virksomhed under hensyntagen til overførslen er i besiddelse af den nødvendige solvensmargin.

De pågældende tilsynsmyndigheder rådfører sig indbyrdes før en sådan overdragelse tillades.

2. Når tilladelse er givet af den kompetente tilsynsmyndighed, har denne overdragelse fuld gyldighed over for de pågældende forsikringstagere.

Afdeling C: Tilbagekaldelse af en tilladelse

▼M7

Artikel 22

1. En tilladelse, der er meddelt forsikringsselskabet af den kompetente myndighed i hjemlandet, kan tilbagekaldes af denne myndighed, hvis selskabet:

a) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist på tolv måneder, udtrykkeligt giver afkald herpå eller ikke har udøvet sin virksomhed

([1]) EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1. Direktivet er senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF (EFT L 181 af 20.7.2000, s. 65).

([2]) EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1. Direktivet er senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF (EFT L 290 af 17.11.2000, s. 27).

▼M7

i en periode på over seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at tilladelsen i sådanne tilfælde uden videre bortfalder

b) ikke længere opfylder adgangsbetingelserne

c) ikke inden for de indrømmede frister har kunnet gennemføre de foranstaltninger, der er fastsat i en krævet genoprettelsesplan eller finansieringsplan som omhandlet i artikel 20

d) groft tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler det i medfør af de bestemmelser, som gælder for det.

I tilfælde af tilbagekaldelse eller bortfald af tilladelsen underretter den kompetente myndighed i hjemlandet de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater herom, og disse skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at forhindre det pågældende selskab i at påbegynde nye forretninger på deres område i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. Herudover træffer førstnævnte myndighed sammen med sidstnævnte myndigheder alle egnede foranstaltninger til beskyttelse af de sikredes interesser og begrænser navnlig den frie rådighed over selskabets aktiver i medfør af artikel 20, stk. 1, stk. 2, andet afsnit, eller stk. 3, andet afsnit.

2. Enhver beslutning om tilbagekaldelse af en tilladelse skal udførligt begrundes og meddeles det pågældende selskab.

▼M6

Afsnit III A — Regler for agenturer eller filialer, der er beliggende inden for Fællesskabet, og som hører under virksomheder, der har deres hjemsted uden for Fællesskabet

▼B

Artikel 23

1. Hver medlemsstat gør adgangen til den i artikel 1 omhandlede form for virksomhed på dens område betinget af en administrativ tilladelse af alle virksomheder med vedtægtmæssigt hjemsted uden for Fællesskabet.

2. Medlemsstaten kan give denne tilladelse, såfremt virksomheden mindst opfylder følgende betingelser:

a) er beføjet til at udøve forsikringsvirksomhed i medfør af den nationale lovgivning, den er undergivet;

b) opretter et agentur eller en filial på denne medlemsstats område;

c) forpligter sig til på agenturets eller filialens hjemsted at føre særskilt regnskab for den virksomhed, der udøves der, samt opbevare alle forretningsdokumenter sammesteds;

d) udpeger en generalbefuldmægtiget, som skal godkendes af den kompetente myndighed;

e) råder i det land, hvor virksomheden udøves, over aktiver af en størrelse, der mindst er lig med halvdelen af det i artikel 17, stk. 2, foreskrevne minimum for garantifonden og deponerer fjerdedelen af dette minimum som sikkerhed;

f) forpligter sig til at være i besiddelse af en solvensmargin i overensstemmelse med artikel 25;

g) fremlægger en driftsplan i henhold til artikel 11, stk. 1 og 2;

▼M9

h) oplyser navn og adresse på den skadebehandlingsrepræsentant, som er udpeget i enhver anden medlemsstat end den, hvor tilladelsen søges, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget, bortset fra fragtførerens ansvar.

▼B

Artikel 24

Medlemsstaterne pålægger virksomhederne at oprette tilstrækkelige tekniske reserver, der svarer til de på deres område indgåede forpligtelser; de drager omsorg for, at agenturet eller filialen dækker disse tekniske reserver ved hjælp af ækvivalente og, i det omfang medlemsstaten kræver det, kongruente aktiver.

Medlemsstaternes lovgivning finder anvendelse ved beregningen af de tekniske reserver, ved fastsættelsen af kategorierne for anbringelse og ved vurderingen af aktiverne.

Den pågældende medlemsstat kræver, at de aktiver, der repræsenterer de tekniske reserver, lokaliseres på deres område. Artikel 15, stk. 3, finder dog anvendelse.

Artikel 25

1. Hver medlemsstat pålægger de agenturer eller filialer, der er oprettet på dens område, at råde over en solvensmargin, der udgøres af aktiver fri for enhver påregnelig forpligtelse og med fradag af immaterielle værdier. Marginen beregnes i overensstemmelse med artikel 16, stk. 3. Ved beregningen af denne margin tages dog kun hensyn til præmier eller bidrag og skader, der hidrører fra agenturets eller filialens virksomhed.

2. En tredjedel af solvensmarginen udgør garantifonden. Denne garantifond kan ikke være mindre end halvdelen af det i artikel 17, stk. 2, fastsatte minimum. Initialdepotet stillet i overensstemmelse med artikel 23, stk. 2, litra e), er medregnet heri.

3. De aktiver, der dækker solvensmarginen skal op til et beløb på størrelse med garantifonden befinde sig i den stat, hvor virksomheden udøves, og for så vidt angår det resterende beløb inden for Fællesskabet.

▼M2

Artikel 26

1. Virksomheder, der har søgt om eller opnået godkendelse fra flere medlemsstater, kan anmode om følgende fordele, som kun kan ydes samlet:

a) den i artikel 25 omhandlede solvensmargen beregnes på grundlag af den samlede virksomhed, som de udøver inden for Fællesskabet; i dette tilfælde tages kun den virksomhed, som udøves af samtlige agenturer eller filialer, der er etableret inden for Fællesskabet, i betragtning ved denne beregning;

b) den i artikel 23, stk. 2, litra e), omhandlede sikkerhed skal kun stilles i en af disse stater;

c) de aktiver, der danner garantifonden, kan anbringes i hvilken som helst af de medlemsstater, hvor de udøver deres virksomhed.

2. Anmodning om opnåelse af de i stk. 1 nævnte fordele fremsættes over for de kompetente myndigheder i samtlige de medlemsstater, hvor den pågældende virksomhed har søgt om eller opnået godkendelse. I anmodningen anføres den myndighed, der fremtidig skal efterprøve de i Fællesskabet etablerede agenturers eller filialers solvens for så vidt angår deres samlede virksomhed. Virksomhedens valg af myndighed skal begrundes. Sikkerhedsstillelsen skal deponeres i den pågældende medlemsstat.

3. De i stk. 1 nævnte fordele må kun ydes med samtykke fra de kompetente myndigheder i samtlige de medlemsstater, hvor anmodningen er fremsat. De får virkning fra det tidspunkt, på hvilket den valgte tilsynsmyndighed over for de øvrige tilsynsmyndigheder har erklæret sig rede til at efterprøve de i Fællesskabet etablerede agenturers eller filialers solvens for så vidt angår deres samlede virksomhed.

Den valgte tilsynsmyndighed modtager fra de øvrige medlemsstater de oplysninger, der er nødvendige for at efterprøve den samlede solvens for agenturer og filialer, der er etableret på deres område.

▼M2

4. Tilladelsen til at anvende de i medfør af denne artikel ydede fordele tilbagekaldes af samtlige berørte medlemsstater samtidig på foranledning af en eller flere af de berørte medlemsstater.

▼B

Artikel 27

Artiklerne 19 og 20 finder tilsvarende anvendelse på agenturer og filialer af de i dette afsnit omhandlede virksomheder.

▼M2

Ved anvendelsen af artikel 20 i tilfælde af en virksomhed, der har opnået de i artikel 26, stk. 1, omhandlede fordele, ligestilles den myndighed, der har til opgave at efterprøve solvensen i de agenturer og filialer, der er etableret inden for Fællesskabet, for så vidt angår deres samlede virksomhed, med myndigheden i den medlemsstat, på hvis område virksomheden har sit vedtægtsmæssige hjemsted.

▼B

Artikel 28

Såfremt den i artikel 26, stk. 2, nævnte myndighed tilbagekalder tilladelsen, underretter den tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater, hvor foretagendet udøver sin virksomhed, herom, og disse træffer hensigtsmæssige foranstaltninger. Såfremt beslutningen om tilbagekaldelse begrundes med utilstrækkelig samlet solvens, således som den er fastsat ved det i artikel 26 omhandlede samtykke foranstalter de medlemsstater, der deltager i dette samtykke, ligeledes tilbagekaldelse af deres tilladelse.

▼M7

Artikel 28a

1. Hver medlemsstat tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at agenturer og filialer, der er etableret på dens område og omhandlet i dette afsnit, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand til et overtagende selskab, der er etableret i samme medlemsstat, hvis de kompetente myndigheder i denne medlemsstat eller i givet fald i den i artikel 26 omhandlede medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen.

2. Hver medlemsstat tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at agenturer og filialer, der er etableret på dens område og omhandlet i dette afsnit, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand til et forsikringsselskab med hjemsted i en anden medlemsstat, hvis de kompetente myndigheder i denne medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen.

3. Såfremt en medlemsstat på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser tillader, at agenturer og filialer, der er etableret på dens områder og omhandlet i dette afsnit, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand til et agentur eller en filial, som er omhandlet i dette afsnit og etableret på en anden medlemsstats område, skal den sikre sig, at de kompetente myndigheder i det overtagne selskabs hjemland eller i givet fald i den i artikel 26 omhandlede medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen, samt at en sådan overdragelse er mulig efter loven i det overtagende selskabs hjemland, og at sidstnævnte er indforstået med overdragelsen.

4. Den medlemsstat, hvor det overdragende agentur eller den overdragende filial er beliggende, giver i de i stk. 1, 2 og 3 nævnte tilfælde tilladelse til overdragelsen, efter at have modtaget godkendelse fra de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor risikoen består, såfremt denne ikke er den medlemsstat, hvor det overdragende agentur eller den overdragende filial er beliggende.

5. De kompetente myndigheder i de hørte medlemsstater meddeler de kompetente myndigheder i det overdragende forsikringsselskabs

▼M7

hjemland deres udtalelse eller deres samtykke senest tre måneder efter anmodningens modtagelse; har de hørte myndigheder ikke svaret ved udløbet af denne frist, betragtes dette som en positiv udtalelse eller et stiltiende samtykke.

6. En overdragelse, der tillades i henhold til denne artikel, skal i den medlemsstat, hvor risikoen består, offentliggøres som foreskrevet i den nationale lovgivning. Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for de berørte forsikringstagere, de forsikrede og enhver anden person, som har rettigheder eller forpligtelser i kraft af de overdragne aftaler.

Denne bestemmelse berører ikke medlemsstaternes ret til at fastsætte, at forsikringstagerne skal have mulighed for at opsige aftalen inden for en bestemt frist fra overdragelsestidspunktet.

▼B

Artikel 29

Fællesskabet kan i de aftaler, det i overensstemmelse med traktaten indgår med et eller flere tredjelande, blive enige om anvendelse af bestemmelser, der afviger fra de i dette afsnit fastsatte, med det formål på betingelse af gensidighed at garantere en tilstrækkelig beskyttelse af de sikrede i medlemsstaterne.

▼M6

Afsnit III B — Regler for dattervirksomheder af en modervirksomhed, der henhører under et tredjelands lovgivning, og for en sådan modervirksomheds erhvervelse af kapitalinteresser

▼M12

Artikel 29a

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstaters kompetente myndigheder om:

a) enhver meddelelse af tilladelse til en direkte eller indirekte dattervirksomhed, hvis modervirksomhed eller modervirksomheder henhører under et tredjelands lovgivning

b) en sådan modervirksomheds erhvervelse af kapitalinteresser i en forsikringsvirksomhed i Fællesskabet, som bevirker, at denne bliver en dattervirksomhed af førstnævnte virksomhed.

2. Når der er meddelt den i stk. 1, litra a), omhandlede tilladelse til en direkte eller indirekte dattervirksomhed under en eller flere modervirksomheder, som henhører under et tredjelands lovgivning, skal koncernens opbygning angives i den anmeldelse, som de kompetente myndigheder indgiver til Kommissionen.

▼M6

Artikel 29b

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om alle generelle vanskeligheder, som deres forsikringsvirksomheder har mødt i forbindelse med etablering eller udøvelse af forsikringsvirksomhed i et tredjeland.

2. Kommissionen udarbejder, første gang senest seks måneder inden direktivets iværksættelse og derefter med regelmæssige mellemrum, en rapport, hvori den gennemgår den behandling i henhold til stk. 3 og 4, der i tredjelande gives EF-forsikringsvirksomheder med hensyn til disses etablering og udøvelse af forsikringsvirksomhed samt erhvervelse af kapitalinteresser i forsikringsvirksomheder i tredjelande. Kommissionen fremsender disse rapporter til Rådet, i givet fald ledsaget af passende forslag.

3. Hvis Kommissionen enten på grundlag af de i stk. 2 omhandlede rapporter eller på grundlag af andre oplysninger konstaterer, at et tredjeland ikke indrømmer EF-forsikringsvirksomheder en faktisk adgang til markedet svarende til den, Fællesskabet indrømmer forsikringsvirksomheder fra dette tredjeland, kan Kommissionen forelægge

▼M6

Rådet forslag til et forhandlingsmandat for denne med henblik på at opnå tilsvarende konkurrencevilkår for EF-forsikringsvirksomheder. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

4. Hvis Kommissionen enten på grundlag af de i stk. 2 omhandlede rapporter eller på grundlag af andre oplysninger konstaterer, at EF-forsikringsvirksomheder i et tredjeland ikke bliver behandlet på lige fod med de indenlandske forsikringsvirksomheder og derfor ikke får samme konkurrencevilkår som disse, og at betingelserne for faktisk adgang til markedet ikke er opfyldt, kan den indlede forhandlinger med henblik på at rette op på situationen.

▼M12

Under de i første afsnit nævnte omstændigheder kan det ligeledes på et hvilket som helst tidspunkt samtidig med, at der indledes forhandlinger, efter proceduren i artikel 5 i Rådets afgørelse 1999/468/EF ([1]) og i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, og artikel 8 heri, bestemmes, at medlemsstaternes kompetente myndigheder skal begrænse eller suspendere deres afgørelser om:

a) anmodninger om tilladelse, uanset om de endnu ikke er færdigbehandlede på tidspunktet for afgørelsen eller indgives derefter

b) erhververe af kapitalinteresser for så vidt angår direkte eller indirekte modervirksomheder, som henhører under det pågældende tredjelands lovgivning.

▼M6

Varigheden af disse foranstaltninger må ikke overstige tre måneder.

Inden udløbet af denne frist på tre måneder og på baggrund af forhandlingsresultaterne kan Rådet med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen træffe afgørelse om, hvorvidt de trufne foranstaltninger skal opretholdes.

En sådan begrænsning eller suspension kan ikke finde anvendelse, når forsikringsvirksomheder eller dattervirksomheder af disse, som behørigt er meddelt tilladelse i Fællesskabet, opretter dattervirksomheder, eller når sådanne forsikringsvirksomheder eller dattervirksomheder erhverver kapitalinteresser i en forsikringsvirksomhed i Fællesskabet.

5. Hvis Kommissionen konstaterer et af de i stk. 3 og 4 nævnte forhold, skal medlemsstaterne efter anmodning fra Kommissionen underrette den om:

a) enhver ansøgning om meddelelse af tilladelse til en direkte eller indirekte dattervirksomhed, hvis modervirksomhed eller modervirksomheder henhører under det pågældende tredjelands lovgivning

b) enhver plan om en sådan virksomheds erhvervelse af kapitalinteresser i en EF-forsikringsvirksomhed, som bevirker, at denne bliver en dattervirksomhed af førstnævnte virksomhed.

Denne oplysningspligt ophører, så snart der er indgået en aftale med det i stk. 3 eller 4 omhandlede tredjeland, eller når de i stk. 4, andet og tredje afsnit, nævnte foranstaltninger ikke længere finder anvendelse.

6. Foranstaltninger, der træffes i medfør af denne artikel, skal være i overensstemmelse med Fællesskabets forpligtelser i henhold til internationale — såvel bilaterale som multilaterale — aftaler om adgang til at optage og udøve forsikringsvirksomhed.

▼B

Afsnit IV — Overgangsbestemmelser og diverse bestemmelser

Artikel 30

1. Medlemsstaterne indrømmer de i afsnit II omhandlede virksomheder, som ved ikrafttrædelsen af foranstaltningerne til gennemførelse af dette direktiv omfatter en eller flere af de i artikel 1 omhandlede

([1]) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

▼B

klasser på deres område, en frist på fem år fra meddelelsen af dette direktiv til af efterkomme betingelserne i artiklerne 16 og 17.

2. Desuden kan medlemsstaterne:

a) indrømme de i stk. 1 omhandlede virksomheder, som ved udløbet af fristen på fem år endnu ikke har tilvejebragt solvensmarginen fuldtud, en yderligere frist på højst to år, på betingelse af, at disse virksomheder i overensstemmelse med artikel 20 har forelagt de foranstaltninger, som de har til hensigt at træffe for at nå denne margin, til tilsynsmyndighedernes godkendelse;

b) fritage de i stk. 1 omhandlede virksomheder, som ved udløbet af fristen på fem år endnu ikke har nået en årlig indbetaling af præmier eller bidrag på det seksdobbelte af den i artikel 17, stk. 2, nævnte minimumsgarantifond, for forpligtelsen til at oprette denne fond før udgangen af det regnskabsår, i hvilket præmierne eller bidragene udgør det seksdobbelte af denne garantifond. På grundlag af resultaterne af den i artikel 33 nævnte undersøgelse beslutter Rådet med enstemmighed på forslag af Kommissionen, hvornår medlemsstaterne skal ophæve denne fritagelse.

3. De virksomheder, der ønsker at udvide deres virksomhed i henhold til artikel 8, stk. 2, eller artikel 10, kan kun gøre dette, såfremt de omgående efterkommer reglerne i dette direktiv. De i stk. 2, litra b), omhandlede virksomheder, som inden for det nationale område udvider deres virksomhed til andre klasser eller til andre dele af dette område, kan dog inden for en frist på ti år fra meddelelsen af dette direktiv fritages for forpligtelsen til at oprette den i artikel 17, stk. 2, nævnte minimumsgarantifond.

4. De virksomheder, der har en anden form end de i artikel 8 anførte, kan endnu i tre år efter meddelelsen af dette direktiv fortsætte udøvelsen af deres nuværende virksomhed under den juridiske form, de havde ved meddelelsen af dette direktiv. De virksomheder, der er oprettet; i Det forenede Kongerige »by Royal Charter« eller »by private act« eller »by special public Act« kan fortsætte deres virksomhed i deres nuværende form uden tidsbegrænsning.

De virksomheder, der i Belgien i overensstemmelse med deres formål yder prioritetslån ved intervention eller udfører opsparingsdispositioner i overensstemmelse med de i artikel 15, nr. 4, i bestemmelserne vedrørende tilsyn med private sparekasser, samordnet ved arrêté royal af 23. juni 1967, kan fortsætte disse former for virksomhed i tre år fra meddelelsen af dette direktiv.

De pågældende medlemsstater opstiller listen over disse virksomheder og meddeler den til de øvrige medlemsstater og til Kommissionen.

5. Efter anmodning fra de virksomheder, der opfylder forpligtelserne i artiklerne 15, 16 og 17, ophæver medlemsstaterne de restriktive foranstaltninger såsom pantehæftelser, deponering eller sikkerhedsstillelse, der er gennemført i medfør af nugældende bestemmelser.

Artikel 31

Medlemsstaterne indrømmer de i afsnit III omhandlede agenturer eller filialer, som ved ikrafttrædelsen af foranstaltningerne til gennemførelse af dette direktiv omfatter én eller flere af de i artikel 1 omhandlede klasser og ikke udvider deres virksomhed i henhold til artikel 10, stk. 2, en frist på højst fem år fra meddelelsen af dette direktiv til at efterkomme betingelserne i artikel 25.

Artikel 32

I en periode, der udløber ved iværksættelsen af en aftale, som i overensstemmelse med artikel 29 er indgået med et tredjeland, og senest ved udløbet af en frist på fire år efter meddelsen af dette direktiv, kan hver medlemsstat til fordel for dette lands virksomheder, der er etableret på dets område, opretholde den ordning, som fandt anvendelse den 1. januar 1973, hvad angår de tekniske reservers kongruens og lokalisering på betingelse af, at de øvrige medlemsstater og Kommissionen

▼B

underrettes herom, og at de grænser for lempelser, der gælder i medfør af artikel 15, stk. 2, til fordel for de af medlemsstaternes virksomheder, som er etableret på dens område, ikke overskrides.

Afsnit V — Afsluttende bestemmelser

Artikel 33

Kommissionen og medlemsstaternes kompetente myndigheder fører et snævert samarbejde med henblik på at lette tilsynet med direkte forsikring inden for Fællesskabet og at undersøge de vanskeligheder, der måtte opstå ved gennemførelsen af dette direktiv.

Artikel 34

1. Kommissionen forelægger for Rådet inden for en frist af seks år efter meddelelsen af dette direktiv en beretning om den indflydelse, som de i dette direktiv fastsatte finansielle krav har haft på situationen inden for forsikringsmarkedet i medlemsstaterne.

2. Om fornødent forelægger Kommissionen for Rådet foreløbige beretninger inden udgangen af den i artikel 30 stk. 1, fastsatte overgangsperiode.

Artikel 35

Medlemsstaterne ændrer deres nationale bestemmelser i overensstemmelse med dette direktiv inden en frist på atten måneder fra dets meddelelse at regne og underretter omgående Kommissionen herom.

De således ændrede bestemmelser gennemføres med forbehold af artiklerne 30, 31 og 32 inden en frist på tredive måneder fra denne meddelelse at regne.

Artikel 36

Fra meddelelsen af dette direktiv drager medlemsstaterne omsorg for at Kommissionen får tilsendt teksten til de vigtigste administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, som de udsteder på det af dette direktiv omfattede område.

Artikel 37

Bilaget udgør en integrerende del af dette direktiv.

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

▼B

BILAG

A. **Klassifikation af risici ved hjælp af forsikringsklasser**

1. *Ulykker* (herunder arbejdsulykker og erhvervssygdomme)

   — fastsatte ydelser

   — skadeserstatninger

   — kombinationer

   — personbefordring

2. *Sygdom*

   — fastsatte ydelser

   — skadeserstatninger

   — kombinationer

3. *Kaskoforsikring for landkøretøjer* (bortset fra jernbaners rullende materiel)

   Alle skader på

   — motordrevne landkøretøjer

   — ikke-motordrevne landkøretøjer

4. *Kaskoforsikring for jernbanekøretøjer*

   Alle skader på jernbanekøretøjer

5. *Kaskoforsikring for luftfartøjer*

   Alle skader på luftfartøjer

6. *Kaskoforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder*

   Alle skader på

   — flodfartøjer

   — indsøfartøjer

   — havfartøjer

7. *Godstransport* (herunder varer, bagage og alt andet gods)

   Alle skader på transporterede varer eller bagage, uanset arten af transportmidlet

8. *Brand og naturkræfter*

   Alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af klasserne 3, 4, 5, 6 og 7), når de er forårsaget af

   — brand

   — eksplosion

   — storm

   — naturkræfter bortset fra storm

   — kerneenergi

   — jordskred

9. *Andre skader på ejendom*

   Alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af klasserne 3, 4, 5, 6 og 7), når disse skader skyldes hagl eller frost samt årsager af enhver art, f.eks. tyveri, undtagen dem, der er anført under nr. 8.

10. *Ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer*

    Ethvert ansvar hidrørende fra brugen af motordrevne landkøretøjer (herunder førerens ansvar)

▼B

11. *Ansvarsforsikring for luftfartøjer*

Ethvert ansvar hidrørende fra brugen af luftfartøjer (herunder førerens ansvar)

12. *Ansvarsforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder*

Ethvert ansvar hidrørende fra anvendelsen af flod-, indsø- og havfartøjer (herunder førerens ansvar)

13. *Almindelig ansvarsforsikring*

Ethvert ansvar, der ikke er anført under numrene 10, 11 og 12

14. *Kredit*

— almindelig insolvens

— eksportkredit

— slag på afbetaling

— hypotekforsikring

— landbrugsforsikring

15. *Kaution*

— direkte kaution

— indirekte kaution

16. *Diverse økonomiske tab*

— arbejdsløshedsrisici

— incassotab (almindeligt)

— dårligt vejr

— tab af fortjeneste

— vedbliven af almindelige omkostninger

— uforudsete handelsudgifter

— tab af salgsværdi

— husleje- eller indtægtstab

— indirekte handelstab bortset fra de ovenfor nævnte

— ikke forretningsmæssige økonomiske tab

— andre økonomiske tab

17. *Retshjælpsforsikring*

retshjælpsforsikring

▼M2

18. *Assistance*

Assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under befordring eller under fravær fra bopælen eller det faste opholdssted

▼B

Risici, der er omfattet af en klasse kan ikke klassificeres i en anden klasse bortset fra de tilfælde, der er anført under punkt C.

B. **Benævnelse af den tilladelse, der gives samtidig for flere klasser**

Når tilladelsen samtidig omfatter:

a) klasserne 1 og 2, gives den under benævnelsen »ulykke og sygdom«;

b) klasserne 1 (fjerde led), 3, 7 og 10, gives den under benævnelsen »automobilforsikring«;

c) klasserne 1 (fjerde led), 4, 6, 7 og 12, gives den under benævnelsen »sø- og transportforsikring«;

d) klasserne 1 (fjerde led), 5, 7 og 11, gives den under benævnelsen »luftfartforsikring«;

▼B

e) klasserne 8 og 9, gives den under benævnelsen »brand og andre skader på ejendom«;

f) klasserne 10, 11, 12 og 13, gives den under benævnelsen »ansvarsforsikring«;

g) klasserne 14 og 15, gives den under benævnelsen »kredit og kaution«;

h) alle klasser, gives den under den af den pågældende medlemsstat valgte benævnelse, der meddeles de øvrige medlemsstater og Kommissionen.

C. **Accessoriske risici**

Den virksomhed, der opnår tilladelse til en principal risiko, som falder under en klasse eller en gruppe af klasser, kan ligeledes dække de risici, der er omfattet af en anden klasse, uden at der kræves tilladelse for disse risici, såfremt disse

— indgår i den principale risiko,

— angår det objekt, der er dækket mod den principale risiko, og

— er dækket af den kontrakt, der dækker den principale risiko.

▼M4

De risici, der er omfattet af de under punkt A nævnte klasser 14, 15 og 17, kan dog ikke betragtes som accessoriske risici til andre klasser.

Den risiko, der er omfattet af klasse 17 (retshjælpsforsikring), kan dog betragtes som accessorisk risiko til klasse 18, når betingelserne i første afsnit er opfyldt, og når hovedrisikoen kun vedrører assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejser eller fravær fra bopælen eller det faste opholdssted.

Retshjælpsforsikring kan ligeledes betragtes som accessorisk risiko på de i første afsnit omhandlede betingelser, når den er knyttet til tvister eller risici, som skyldes brug af søfartøjer, eller som kan henføres til sådan brug.

▼M3

D. **Metoder til beregning af udligningsreserven for kreditforsikringsklassen**

Metode nr. 1

1. Under hensyn til de risici, der er anført i forsikringsklassen under punkt A nr. 14 (i det følgende benævnt »kreditforsikring«), skal der oprettes en udligningsreserve til dækning af et eventuelt teknisk tab, som forekommer inden for denne forsikringsklasse ved afslutningen af regnskabsåret.

2. Indtil reserven udgør 150 % af det højeste årlige beløb i de senere fem regnskabsår for nettopræmier eller -bidrag, skal der i hvert regnskabsår til reserven overføres et beløb på 75 % af det eventuelle tekniske overskud fra kreditforsikringsvirksomheder, idet denne overførsel dog ikke kan overstige 12 % af nettopræmier eller -bidrag.

Metode nr. 2

1. Under hensyn til de risici, der er anført i forsikringsklassen under punkt A, nr. 14, i bilaget (i det følgende benævnt »kreditforsikring«), skal der oprettes en udligningsreserve til dækning af et eventuelt teknisk tab, som forekommer inden for denne forsikringsklasse ved afslutningen af regnskabsåret.

2. Udligningsreservens minimumsbeløb skal udgøre 134 % af gennemsnittet af den årlige indtægt fra præmier eller bidrag i de fem foregående regnskabsår efter fradrag af overdragelser og tillæg af godkendte genforsikringer.

3. Denne reserve skal i hvert af de efterfølgende regnskabsår tilføres en overførsel på 75 % af det eventuelle tekniske overskud i denne klasse, indtil reserven er lig med eller højere end det minimum, der er beregnet i overensstemmelse med stk. 2.

4. Medlemsstaterne kan for beregning af reservens størrelse og/eller størrelsen af den årlige overførsel fastsætte særlige regler, der resulterer i større beløb end de i dette direktiv fastsatte minimumsbeløb.

Metode nr. 3

1. For den under punkt A, nr. 14, anførte forsikringsklasse (i det følgende benævnt »kreditforsikring«) skal der oprettes en udligningsreserve til dækning af en i regnskabsåret forekommende skadesprocent, der er højere end gennemsnittet i denne forsikringsklasse.

▼M3

2. Denne udligningsreserve beregnes efter følgende metode:

Alle beregninger vedrører indtægter og udgifter for egen regning.

For hvert regnskabsår skal det beløb, der følger af et skadesforløb under normalen, overføres til udligningsreserven, indtil reserven når eller igen når op på det beregnede beløb.

Der foreligger et skadesforløb under normalen, såfremt regnskabsårets skadesprocent er lavere end den gennemsnitlige skadesprocent i referenceperioden. Beløb, der følger af et skadesforløb under normalen, svarer til differencen mellem disse to procenter multipliceret med præmieindtægterne i regnskabsåret.

Det beregnede beløb for reserven er lig med det seksdobbelte af standardforskellen mellem skadesprocenterne i referenceperioden og den gennemsnitlige skadesprocent multipliceret med præmieindtægterne i regnskabsåret.

Er der i et regnskabsår opstået en skadesexcedent, skal beløbet udredes over udligningsreserven. Der foreligger en skadesexcedent, såfremt regnskabsårets skadesprocent er højere end den gennemsnitlige skadesprocent. Størrelsen af skadesexcedenten svarer til differencen mellem disse to procenter multipliceret med præmieindtægterne i regnskabsåret.

Uanset skadesforløbet skal der i hvert regnskabsår straks tilføres udligningsreserven 3,5 % af det beregnede beløb, indtil reserven når eller ingen når op på dette beløb.

Referenceperioden skal have en varighed af mindst 15 og højst 30 år. Forsikringsgiveren kan undlade at oprette en udligningsreserve, såfremt der ikke er konstateret noget forsikringsteknisk tab i referenceperioden.

Udligningsreservens beregnede beløb og overførsler herfra kan nedsættes, såfremt det af den gennemsnitlige skadesprocent i referenceperioden tillige med omkostningsprocenten fremgår, at præmierne omfatter et sikkerhedstillæg.

Metode nr. 4

1. For den under punkt A, nr. 14, anførte forsikringsklasse (i det følgende benævnt »kreditforsikring«) skal der oprettes en udligningsreserve til dækning af en i regnskabsåret forekommende skadesprocent, der er højere end gennemsnittet i denne forsikringsklasse.

2. Denne udligningsreserve beregnes efter følgende metode:

Alle beregninger vedrører indtægter og udgifter for egen regning.

For hvert regnskabsår skal det beløb, der følger af et skadesforløb under normalen, overføres til udligningsreserven, indtil reserven når eller igen når op på det maksimale beregnede beløb.

Der foreligger et skadesforløb under normalen, såfremt regnskabsårets skadesprocent er lavere end den gennemsnitlige skadesprocent i referenceperioden. Beløb, der følger af et skadesforløb under normalen, svarer til differencen mellem disse to procenter multipliceret med præmieindtægterne i regnskabsåret.

Det maksimale beregnede beløb for reserven er lig med det seksdobbelte af standardforskellen mellem skadesprocenten i referenceperioden og den gennemsnitlige skadesprocent multipliceret med præmieindtægterne i regnskabsåret.

Er der i et regnskabsår opstået en skadesexcedent, skal beløbet udredes over udligningsreserven, indtil reserven når det minimale beregnede beløb. Der foreligger en skadesexcedent, såfremt regnskabsårets skadesprocent er højere end den gennemsnitlige skadesprocent. Størrelsen af skadesexcedenten svarer til differencen mellem disse to procenter multipliceret med præmieindtægterne i regnskabsåret.

Det minimale beregnede beløb for reserven er lig med det tredobbelte af standardforskellen mellem skadesprocenten i referenceperioden og den gennemsnitlige skadesprocent multipliceret med præmieindtægterne i regnskabsåret.

Referenceperioden skal have en varighed af mindst 15 og højst 30 år. Forsikringsgiveren kan undlade at oprette en udligningsreserve, såfremt der ikke er konstateret noget forsikringsteknisk tab i referenceperioden.

Begge de beregnede beløb, der indgår i udlingsreserven, og overførsler hertil eller herfra kan nedsættes, såfremt det af den gennemsnitlige skadesprocent i referenceperioden tillige med omkostningsprocenten fremgår, at præmierne omfatter et sikkerhedstillæg, og dette sikkerhedstillæg er over 1

▼M3

1/2 gang større end skadesprocentens standardafgivelse i referenceperioden. I så fald multipliceres de nævnte beløb med en kvotient, der svarer til 1 1/2 gang standardafgivelsen divideret med sikkerhedstillægget.